



De vuurvogel

Naar het ballet *De vuurvogel* van Michel Fokine en Igor Stravinsky
Geschreven door Bette Westera en met illustraties van Djenné Fila



Lang geleden leefde er in Rusland een knappe prins, die Ivan heette. Prins Ivan was voor bijna niemand bang en deed niets liever dan eropuit trekken om spannende avonturen te beleven. Op een van zijn avontuurlijke tochten kwam prins Ivan bij een appelboomgaard. 'Ik zou wel een appeltje lusten,' zei hij bij zichzelf. 'Van wie zou deze boomgaard zijn? En waarom staat er zo'n hoog ijzeren hek omheen?'



Nieuwsgierig liep hij naar het hek en gluurde tussen de ijzeren spijlen door de boomgaard in. De zon was allang op, maar in de boomgaard leek het wel nacht. De bomen stonden stram als soldaten in het gelid en tussen de stammen door schemerden de donkere muren van een kasteel. Prins Ivan voelde zich slecht op zijn gemak. Er was iets vreemds met deze boomgaard.



Opeens stond de lucht in lichterlaaie. Er kwam een vuurrode vogel aangevlogen. Haar veren flakkerden als vlammen in de nacht. Met een sierlijke beweging landde de vuurvogel midden in de boomgaard. Ze strekte haar hals en schudde haar vlammeende veren. Haar vurige gloed veranderde de nachtzwarte boomgaard in een kleurige sprookjestuin.

‘Wat een prachtige vogel!’ riep prins Ivan uit. ‘Die neem ik mee voor in de tuin van mijn paleis!’ Hij kroop tussen de spijlen van het hek door, sloop naar de vuurvogel toe en greep haar bij haar staart. De vogel sidderde en smeekte: ‘Laat me gaan, lieve prins. In ruil voor mijn vrijheid schenk ik je een van mijn magische veren. De kracht van die veer zul je hard nodig hebben, hier in het rijk van Kashei de Onsterfelijke.’

